

1e zondag Advent, jr. B, Xaveriuskerk, Jes. 63, 16-17.19; 64, 3b-7; Ps. 80, 2-3, 15-16, 18-19; 1 Kor., 1, 3-9; Mc. 13, 33-37.

Pater Ward Biemans SJ

Broeders en zusters, in dit eerste weekend van de Advent kijken wij verwachtingsvol uit naar de komst van Christus. We weten, dat God getrouw is en ons niet in de steek laat. Maar we weten ook, dat we er nog niet zijn, dat het leven niet altijd een paradijs is. Het is zelfs zo, dat het hele leven van ons christenen laat zich omschrijven met deze, korte formule: ‘nu al, en nog niet.’

Wat wordt daarmee bedoeld? ‘Nu al’, als christenen zijn we er ons van bewust dat Christus op aarde is gekomen om ons te verlossen. Hij heeft voor ons geleden en is gestorven aan het kruis, en op de derde dag is Hij verrezen. Daarmee heeft Hij ons verlost van de greep van het kwaad en wij mogen uitzien naar het eeuwig leven. ‘Nu al’ leven wij in deze blijde verwachting.

Maar tegelijkertijd herkennen we maar al te goed de klacht van de profeet Jesaja: ‘Als bladeren zijn we afgevallen en de wind van onze zonden heeft ons meegevoerd.’ Hoe zeer we ook ons best doen, we blijven kwetsbare mensen. Hierdoor vergeten we soms het blijde perspectief van het Evangelie waarin we mogen leven. Jesaja schrijft dat wanneer wij vergeten de Naam van de Heer aan te roepen, dat God dan zijn aangezicht van ons afwendt. Dat is de ervaring van het volk van Israël. Daarom roepen zij de Heer aan in hun gebed: ‘wij zijn toch uw volk! Wil dan onze ongerechtigheid niet voor altijd indachtig zijn.’

Het kan ook onze ervaring zijn, dat we God niet meer herkennen omdat we ons verloren voelen in de wereld. We kunnen overspoeld worden door nieuws over oorlog en agressie. Of we zoeken naar het spirituele in onze wereld, maar we doen dat langs allerlei omwegen. Veel mensen vergeten dat God zich laat vinden in de Bijbel, via de sacramenten van de Kerk en in het persoonlijk gebed.

De Adventstijd kan een tijd zijn om ons méér te verdiepen in de heilige Schrift, het gebed en in het leven van de kerk. Het kan een tijd zijn van inkeer. We kunnen tot inkeer komen, door in de allereerste plaats dank te zeggen aan God. Paulus schrijft het aan de christenen van Korinthe: In Christus zijn wij in ieder opzicht rijk begiftigd met alle gaven van woord en kennis. We weten dat de goede God ons trouw blijft. Hij heeft ons immers zijn eigen Zoon gezonden. Maar we zien

tegelijktijd uit naar de wederkomst van Christus. Dat is de ervaring van het ‘nog niet’, het leven in de verwachting van de openbaring van Jezus Christus.

Daarom zegt de evangelist Marcus ook: weest waakzaam, wel tot drie keer toe. Want we weten niet wanneer hét ogenblik daar is. Met hét ogenblik wordt bedoeld: de wederkomst van Christus op het einde der tijden. Het ‘kairos’-moment zoals het in het Grieks heet, het gunstig ogenblik, wanneer het Rijk Gods definitief gevestigd zal worden.

Niemand weet wanneer dat moment daar is. Zelfs niet de engelen, zelfs niet de Zoon, alleen God de Vader. Maar we zien wel de tekenen, nu al. We zien de terugkeer van het licht, te beginnen met één kaars aan de adventskrans. We zien dat de natuur tot rust komt, de dagen korter, om daarna weer te ontluiken. We zien het aan het nieuwe kerkelijke jaar, waarvan we vandaag aan het begin staan. We zien ook tekenen van de komst van Christus in de levens van de heiligen. Dit weekend vieren we de heilige Franciscus Xaverius, patroon van onze kerk. We gedenken hoe hij in de zestiende eeuw onvermoeibaar rondtrok als missionaris, naar India, Japan en Indonesië. Hoe hij ontelbare kinderen en volwassenen catechese gaf en hen doopte. Zijn leven was een teken van Gods aanwezigheid in ons midden, tekenen ook dat geloof en gerechtigheid kunnen toenemen dankzij onze inspanningen en ons gebed. Zo mogen wij nu hoopvol uitzien naar de komst van het Kerstkind in ons leven. En dit doen we in de wetenschap dat weliswaar de voltooiing van het Rijk Gods ‘nog niet’ gerealiseerd is, maar dat we ‘nu al’ leven in de verwachting van deze uiteindelijke, volmaakte vrede en vreugde. Amen.